

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 137/2018-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. júna 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej, sudcu Petra Brňáka a sudcu Milana Ľalíka o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou ANDRAŠOVIČ & PARTNERS, s. r. o., Lermontovova 14, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 609/2005 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Levice v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 609/2005 porušené boli.

2. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 300 € (slovom tristo eur), ktoré je Okresný súd Levice povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Levice je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 390,50 € (slovom tristodevät'desiat eur a päťdesiat centov) na účet Advokátskej kancelárie ANDRAŠOVIČ & PARTNERS, s. r. o., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. apríla 2018 elektronicky doručená a 16. apríla 2018 prostredníctvom poštovej prepravy doplnená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 16 Er 609/2005 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je fyzickou osobou, ktorá je v procesnom postavení povinnej v exekučnom konaní o vymoženie sumy 50,79 eur s príslušenstvom vedenej na okresnom súde, pričom podľa názoru sťažovateľky postupom okresného súdu v namietanom konaní došlo k vzniku zbytočných priet'ahov zo strany okresného súdu.

V namietanom konaní bolo rozhodnuté 13. marca 2018 uznesením o zastavení exekúcie, pričom okresný súd zaviazal sťažovateľku povinnosťou uhradiť súdnej exekútorke trovy exekúcie. Okresnému súdu bolo 27. marca 2018 doručené odvolanie

zo strany sťažovateľky týkajúce sa výroku, v ktorom okresný súd zaviazal sťažovateľku povinnosťou uhradiť súdnej exekútorke trovy exekúcie. O odvolaní nebolo do dňa podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté.

3. Sťažovateľka v sťažnosti poukazuje na celkovú dĺžku namietaného konania okresného súdu, pričom pozornosť ústavného súdu upriamila najmä na skutočnosť, že okresnému súdu trvalo 2 roky a 7 mesiacov, kým na základe doručeného podnetu exekúciu zastavil.

V tejto súvislosti sťažovateľka uviedla, že 11. decembra 2015 podala súdna exekútorka podnet na zastavenie exekúcie z dôvodu neúčinnosti exekučného titulu. Predmetné rozhodnutie možno vykonať najneskôr do desiatich rokov odo dňa nadobudnutia jeho právoplatnosti s poukazom na ustanovenie § 148 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov. V tomto prípade prekluzívna 10-ročná lehota uplynula 25. augusta 2015 a týmto dňom sa stal exekučný titul neúčinný. Z uvedeného dôvodu mal byť zastavený ex offo a súdny exekútor nie oprávnený po neúčinnosti exekučného titulu ďalej vykonávať exekučné konanie. Okresný súd sa zaslaným podnetom nezaoberal a exekučné konania na jeho základe nezastavil. Z nevysvetliteľného, nehospodárneho dôvodu a v rozpore s Civilným sporovým poriadkom uznesením č. k. 16 Er 609/2005-14 z 12. januára 2017 pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného a novým oprávneným sa stala spoločnosť [REDAKOVANÉ]. Následne 17. februára 2017 doručila sťažovateľka návrh na zastavenie exekúcie, ktorého obsahom sa okresný súd nezaoberal. Z uvedeného dôvodu sťažovateľka podala 20. februára 2018 sťažnosť predsedovi okresného súdu, s odôvodnením neúčinnosti exekučného titulu z dôvodu uplynutia prekluzívnej lehoty. Na základe sťažnosti okresný súd uznesením č. k. 16 Er 609/2005-32 z 13. marca 2018 zastavil exekúciu z dôvodu neúčinnosti exekučného titulu s poukazom na uplynutie prekluzívnej lehoty.

Súdna exekútorka napriek neúčinnému právnomu titulu doručila zamestnávateľovi sťažovateľky 18. februára 2018 príkaz na začatie exekúcie záškami zo mzdy a záškami z iných príjmov, ktorý bol vystavený 30. januára 2018. Podľa názoru sťažovateľky nečinnosť okresného súdu sa prejavuje aj v „bezdôvodnom obohatení sa exekútorke a zneužití právomoci verejného činiteľa“.

4. Sťažovateľka zároveň poukázala na skutočnosť, že 20. februára 2018 podala predsedovi okresného súdu sťažnosť na prieťahy v konaní, ktorý vo svojom stanovisku z 19. marca 2018 sťažnosť vyhodnotil ako opodstatnenú.

5. V súvislosti s postupom okresného súdu v namietanom konaní sťažovateľka špecifikovala obdobia nečinnosti a uviedla:

„ - v období od 24.08.2015, keď došlo k uplynutiu prekluzívnej lehoty a exekučný titul sa stal neúčinným v Exekučnej veci, nedošlo napriek podanému podnetu k zastaveniu exekúcie. Zastavenie exekúcie trvalo porušovateľovi až dva roky a sedem mesiacov.

- počas doterajšieho konania porušovateľ postupoval neefektívnym spôsobom, ktorý priamo spôsobil prieťahy v konaní tým, že vydal uznesenie v ktorom pripustil zmenu účastníka konania na strane oprávneného aj keď bol exekučný titul neúčinný.

- ak by porušovateľ dbal na hospodárnosť, rýchlosť, efektívnosť a zodpovednosť konania, tak by nedochádzalo k prieťahom v konaní v trvaní 31 mesiacov, ktorým bol povinný predísť svojou rozhodovacou činnosťou.“

6. Podľa názoru sťažovateľky *„spôsobenie zbytočných prieťahov porušovateľa je zjavné keď nevykonával úkony potrebné pre rýchle a efektívne riešenie a rozhodnutie exekučnej veci. Porušovateľ síce v právnej veci konal, no nie spôsobom dostatočne rýchlym, účinným a efektívnym, tak ako to porušovateľovi vyplýva z ustanovení Ústavy SR, z ustanovení CSP a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov.“*

7. Sťažovateľka konštatovala, že vec nemožno považovať za právne ani fakticky zložitú a že dĺžka namietaného konania bola ovplyvnená neefektívnym postupom okresného súdu.

8. V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie vo veci samej takto rozhodol:

«Postupom Okresného súdu Levice v konaní č. 16 Er 609/2005 boli porušené ústavné práva sťažovateľky [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu a základné právo na spravodlivé súdne konanie, spočívajúce v práve na verejné prerokovanie veci bez

zbytočných prietahov v súlade s čl. 48 Ústavy SR, ako aj s čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Okresný súd Levice je povinný zaplatiť sťažovateľke sumu vo výške 2.700,- Eur (slovom dvetisíc sedemsto eur) ako primerané finančné zadosťučinenie a náhradu jej nemajetkovej ujmy, v súvislosti s porušením je základných práv a slobôd.

Porušovateľ je povinný zaplatiť sťažovateľke, k rukám právneho zástupcu sťažovateľky, náhradu trov konania, vrátane trov právneho zastúpenia vo výške 289,01 Eur vrátane DPH a to za 2 úkony právnej služby (1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. vypracovanie a podanie tejto ústavnej sťažnosti) v hodnote jedného úkonu vo výške 111,21 Eur, určenej podľa § 11 os. 3 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „Vyhláška“), 2 x režijný paušál vo výške 9,21 Eur podľa § 16 ods. 3 Vyhlášky a náhradu DPH vo výške 48,17 Eur podľa § 18 ods. 3 vyhlášky, a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

9. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že sú splnené všetky ústavné a zákonné predpoklady na prijatie sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie, a preto ju uznesením č. k. I. ÚS 137/2018-15 z 18. apríla 2018 prijal na ďalšie konanie [§ 25 ods. 1 a 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

10. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval 23. apríla 2018 predsedu okresného súdu, aby sa vyjadril k otázke vhodnosti ústneho pojednávania, a zároveň ho vyzval, aby sa vyjadril k sťažnosti.

11. Predseda okresného súdu vo svojom stanovisku sp. zn. Spr 395/18 doručenom ústavnému súdu 18. mája 2018 zrekapituloval doterajší priebeh napadnutého konania okresného súdu a následne uviedol tieto relevantné skutočnosti:

„Ako predseda súdu mám za to, že v predmetnom konaní sa nejedná o skutkovo a právne zložitú vec, avšak aby súd mohol rozhodnúť o návrhu na zastavenie exekúcie

musel vykonať ďalšie procesné úkony (doručenie takéhoto návrhu oprávnenému, výzva súdnej exekútorky na vyčíslenie trov exekučného konania a pod.), v dôsledku čoho mohol rozhodnúť až po ich vykonaní. Zároveň poukazujeme na skutočnosť, že článok 48 ods. 2 Ústavy SR v spojení s čl. 127 ods. 1 Ústavy poskytujú ochranu pred porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v konaní pred súdom len jeho účastníkovi, pričom domáhať sa ochrany základných práv na ústavnom súde môže fyzická alebo právnická osoba, ktorá je účastníkom súdneho konania, v ktorom namieta porušenie svojich základných práv alebo slobôd. Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR sa môže ochrana základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy SR domáhať účastník konania pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie základného práva všeobecným súdom ešte trvalo. Ak však v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva tak ide o neopodstatnenú sťažnosť, ktorá by sa mala odmietnuť. Vzhľadom na skutočnosť, že vyššie uvedené exekučné konanie bolo zastavené (výrok o zastavení exekučného konania nadobudol právoplatnosť dňa 05.04.2018), pretože sťažovateľka podala odvolanie len proti výroku o trovách exekučného konania, hoci proti takémuto výroku nie je prípustné odvolanie, mám za to, že v súčasnej dobe je ústavná sťažnosť, ktorú podala sťažovateľka nedôvodná. Okrem toho, pokiaľ ide o žiadosť sťažovateľky o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 2.700 EUR tak ide o neprimeranú náhradu, pretože predmetom exekučného konania bola pohľadávka len vo výške 50,79 EUR a Ústavný súd SR by mal takúto skutočnosť zohľadniť pri rozhodovaní o podanej sťažnosti v prípade ak by priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

V konaní nebolo zistené subjektívne zavinenie prietahov zo strany zákonnej sudkyne, pričom dlhšie časové obdobie nečinnosti súdu bolo spôsobené aj objektívnymi skutočnosťami, ktoré spočívajú v tom že k mesiacu apríl 2018 evidoval súd viac ako 95.000 nevybavených exekučných vecí, v dôsledku čoho sú zamestnanci súdu resp. sudcovia neprimerane zaťažení a nie sú schopní vykonávať úkony a rozhodovať o procesných návrhoch v exekučných konaniach v primeraných lehotách.

Ústavnú sťažnosť, ktorú podala sťažovateľka tak považujem za nedôvodnú v celom rozsahu.

Okresný súd Levice Vám zároveň oznamuje, že súhlasí s tým, aby sa od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti upustilo, pretože podľa nášho názoru od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

12. Právny zástupca sťažovateľky vo svojom stanovisku k vyjadreniu predsedu okresného súdu doručenom ústavnému súdu 1. júna 2018 uviedol:

„Pokiaľ ide o Vyjadrenie OS LV, sťažovateľ má za to, že v jeho sťažnosti zo dňa 10.04.2018 sú dostatočne opísané a zdôvodnené prietahy spôsobené porušovateľom Okresným súdom Levice v rámci exekučného konania sp. zn. 16Er/609/2005, čím bolo podľa názoru sťažovateľa jednoznačne preukázané porušenie ústavného práva sťažovateľa [REDAKOVANÉ], na súdnu a inú právnu ochranu a základné právo na spravodlivé súdne konanie, spočívajúce v práve na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v súlade s čl. 48 Ústavy SR, ako aj s čl. 6 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu týmto súhlasí, aby Ústavný súd SR vo vyššie uvedenej veci upustil od ústneho pojednávania. Sťažovateľ má za to, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

13. Vzhľadom na uvedené ústavný súd podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

14. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv nerozhoduje iný súd.

15. Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva upraveného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v jej právnej veci.

16. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

17. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské (ďalej len „ESLP“) práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

19. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 17 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ktorý určuje, že súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie

prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným priet'ahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb, ďalej z § 157 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd postupuje v konaní tak, aby sa mohlo rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania (obdobne predtým § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016).

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna, faktická, prípadne procesná zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou EŠLP ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (m. m. I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

21. Preskúmaním doterajšieho priebehu namietaného konania pred okresným súdom ústavný súd zistil, že toto konanie nemožno hodnotiť ako právne zložité a je súčasťou štandardnej rozhodovacej agendy všeobecných súdov.

22. Správanie sťažovateľa je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Po dôkladnom rozbere zapožičaného súdneho spisu ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka svojím správaním neprispela k priet'ahom v namietanom súdnom konaní.

23. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol postup okresného súdu v napadnutom konaní.

24. Po dôkladnom rozbere súdneho spisu okresného súdu, ako aj pripojeného spisu súdnej exekútorke ústavný súd konštatuje, že v namietanom konaní boli spôsobené zbytočné priesťahy zo strany okresného súdu nečinnosťou, ako aj neefektívnym postupom okresného súdu.

25. Obdobím, keď okresný súd svojou nečinnosťou spôsobil zbytočné priesťahy v namietanom konaní, bolo obdobie od 13. júla 2015, keď súdna exekútorke doručila okresnému súdu návrh na zmenu účastníka na strane oprávneného, do 12. januára 2017, keď okresný súd uznesením pripustil zmenu účastníka na strane oprávneného. Ústavný súd konštatuje, že neodôvodnená nečinnosť okresného súdu v trvaní 17 mesiacov mala za následok vznik zbytočných priesťahov zo strany okresného súdu.

26. Ústavný súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že zbytočné priesťahy boli v namietanom konaní spôsobené aj neefektívnou činnosťou okresného súdu. Sťažovateľka doručila okresnému súdu návrh na zastavenie exekúcie 17. februára 2017, pričom okresný súd exekúciu zastavil uznesením až 13. marca 2018, a to navyše až potom, ako sťažovateľka doručila predsedovi okresného súdu sťažnosť na priesťahy v konaní. Okresný súd konal neefektívne preto, že počas daného (ročného) obdobia vykonal jediný procesný úkon v podobe zaslania kópie návrhu na zastavenie exekúcie na vyjadrenie oprávnenému. Pozornosti ústavného súdu taktiež neunikla skutočnosť, že okresný súd disponoval vyjadrením oprávneného už od 26. mája 2017 a takmer 10 mesiacov bol nečinný.

27. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju rozsiahlu konštantnú judikatúru, z ktorej vyplýva, že nielen nečinnosť, ale aj neefektívna, resp. nesústredená činnosť štátneho orgánu (všeobecného súdu) môže zapríčiniť porušenie ústavou zaručeného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov, ak činnosť štátneho orgánu nesmerovala k odstráneniu právnej neistoty týkajúcej sa tých práv, kvôli ktorým sa sťažovateľ obrátil na štátny orgán, aby o jeho veci rozhodol (m. m. IV. ÚS 22/02, IV. ÚS 380/08, III. ÚS 103/09, I. ÚS 7/2011).

28. V nadväznosti na vyjadrenie predsedu okresného súdu, v ktorom odôvodňoval dĺžku napadnutého konania aj vysokým nápadom nevybavených exekučných vecí a s tým súvisiacim neprimeraným zaťažením zamestnancov súdu a sudcov ústavný súd, poukazujúc na svoju ustálenú judikatúru (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06) pripomína, že skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v súdnom konaní.

29. Ústavný súd po komplexnom posúdení všetkých okolností daného prípadu z hľadiska predmetu konania, správania sťažovateľky a postupu okresného súdu dospel k záveru, že v postupe okresného súdu došlo k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní, a preto rozhodol, že bolo porušené základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 1 výrokovej časti tohto nálezu.

III.

30. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Keďže exekúcia už bola zastavená, sťažovateľka podala odvolanie len proti výroku o trovách exekúcie a rozhodovanie o odvolaní je v právomoci krajského súdu, ústavný súd v danom prípade okresnému súdu konať bez zbytočných prieťahov neprikázal.

31. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva boli podľa odseku 1 porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

32. Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

33. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti požadovala finančné odškodnenie v sume 2 700 €, ktoré odôvodňovala právnou neistotou, ako aj skutočnosťou, že doterajší priebeh konania vykazuje znaky zbytočných prieťahov.

34. Ústavný súd pri rozhodovaní o finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä charakter predmetu konania, obdobie právnej neistoty sťažovateľky, jej správanie počas predmetného konania, celkovú dĺžku namietaného konania, a aj skutočnosť, že vo veci zistil porušenie označených práv. Ústavný súd v tejto súvislosti zobral do úvahy aj výšku samotného sporu a skutočnosť, že okresný súd už v merite veci rozhodol.

Ústavný súd aplikoval zásadu spravodlivosti a zároveň sa riadil úvahou, že cieľom priznania primeraného finančného zadosťučinenia je len zmiernenie ujmy pociťovanej z porušenia základných práv alebo slobôd zaručených ústavou, resp. záväznou medzinárodnou zmluvou. Berúc do úvahy všetky uvedené okolnosti ústavný súd považoval za odôvodnené priznať sťažovateľke sumu 300 € ako primerané finančné zadosťučinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde (bod 2 výrokovej časti nálezu).

35. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

36. Sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, vypracovanie ústavnej sťažnosti). Za dva úkony vykonané v roku 2018 patrí odmena v sume dvakrát po 153,50 € spolu s režijným paušálom v sume 9,21 € (v zmysle § 1 ods. 3 a § 11 ods. 2 vyhlášky), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú sumu 325,42 €, ku ktorej bolo potrebné pripočítať 20 % DPH (65,08 €), t. j. trovy právneho zastúpenia sťažovateľky predstavujú celkovú sumu 390,50 €.

37. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, nadobudne toto rozhodnutie právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. júna 2018